

NISAM POLJUBILA KUCHARICU

Ines Sabalić

Kara ben Nemzi vraća se iz osmanlijske Turske u Njemačku, budući da ime vara i jer je ben Nemzi njemački džentlmen, poliglota i erudit, kojega je, ne sjećam se više, nužda ili avantura, navela na daleki put. Da bi se iz mistične Turske vratio u racionalnu Njemačku, taj junak iz trivijalne literature mora prijeći preko geografskog prostora koji se danas zove bivša Jugoslavija. Kako zahtijeva poetska gradacija, upravo prije no što će stići doma, kad je putovanje u bitnome već dovršeno, junak mora savladati još jednu prepreku, sukobe divljih balkanskih plemena i odmetnika - hajduka - prije povratka u civilizaciju.

Kroz *balkanske gudure*, njemačkog pisca za mladež Karla Maya, prva je knjiga u kojoj sam vidjela kako stranci doživljavaju Balkan, naime, doživljavaju ga kao odsustvo civilizacije i odsustvo zakona, a lišenog slatke tajne nepoznatog kakva je, primjericice, osmanlijska Turska. Čitala sam je kao mala djevojčica, krajem šezdesetih, već sam bila progutala sve knjige Karla Maya o Winnetou, Apachima i Komanchima, u kojima sam bazično naučila sve o Americi, od autora koji tamo nikada nije bio, odnosno jest, ali potkraj života, na turističkom putovanju sa ženicom koju je zvao Hertzchen - Srdašce.

Sada mi je trideset i tri i prvi sam put u Americi, negdje u gradu Manhattanu. Gledam oko sebe, zapovijedam sebi: osjećaj nešto, hajde, fasciniraj se, asociiraj nešto, iskoristi jedinstvenu priliku, put u Ameriku je dalek i skup i nećeš tako skoro opet doći. Uzalud, ovo moje tijelo sjedi opušteno, naslonjeno na klupu u Central parku, i osjeća samo dosadu zbog iznevjerenog očekivanja.

I nije istina da možeš biti zaboravljen i stoga ostavljen na miru. Naručiš kavu i akcent govori: ja sam iz Istočne Evrope, iz Istočne Srednje Evrope, nekim se slučajem nalazim u gradu Manhattanu, nekom greškom, ja ovdje ne pripadam. Pripadati, to je istočno-srednjoevropska riječ. Ona vuče prema zemlji poput utega. *Screw the gravity*, poručuju ovdje reklame za Nike tenisice i ja nemam razloga sumnjati da takve cipelice s pumpicama i krilcima dolista i mogu lansirati u orbitu, gdje pojmu "pripadam" možeš reći - odjebi.

Dvije noći prespavala sam kod A. koja stanuje u lošem susjedstvu, no proći noću pored besprizor-

nih klinaca na cracku slab je doživljaj u usporedbi s trčanjem po ulicama između šrapnela i snajpera.

Treću noć provela sam kod devedesetgodišnjeg hrvatskog emigranta na zapadnoj strani Central parka, starca iz kojeg sam pokušavala izvući sjećanja na političke razloge krize u Jugoslaviji, tridesetih godina. On je ravnodušan. On sjedi u naslonjaču kojeg pokreće nekim mehanizmom i tako mijenja položaj svojeg već vrlo malena tijela. Pred spavanje čita Dantea. Slušam ga cijelu noć kako plače i više na hrvatskom. Sanja šetnju po Splitu u ljetno poslijepodne. Počinje odmah iza Dioklecijanove palače, u dnu Križeve kale, tamo njegova majka izlazi iz kuće: "Nemoj predaleko!", govori za njim, jer još je dijete. On se penje uz brijeg, opet je zadobio svoje godine, no nekako u punoj snazi, penje se bez napa. Izgleda da su svi izašli u šetnju, jer ga zastavljaju, njegovi prijatelji u laganim, svijetlim ljetnim odijelima i mekanim cipelama, žene koje su mu se sviđale, lijepe, ljubazne, u svili, sasvim malo oznojene od uspona, baš onako kako pristaje zasićenom ljetnom zraku. "Ma, jesi li to ti, B. Koliko te nisam vidio". "Dobar dan, B., lijepo da ste se vratili". Ni ne primjećuju, a evo ih već na vrhu Marjana i formiraju svečani tableau vivant. Zajedno gledaju idealnu sliku Mediterana, sveti identitet forme i sadržaja, more, i u njemu otoke poslagane u zlatnome rezu horizontalne kompozicije, prizor koji ništa ne znači, nego samo jest.

Tamo je svake noći. Po danu, živo mu je tijelo na Manhattanu. Njegova američka djeca ne govore njegov jezik. Šteta, jer je na hrvatskom napisao vrlo uspjele stranice. Pitam mu sina, autora psihoanalitičkih studija, kako je bilo živjeti s ocem čija je životna opsesija Hrvatska.

"Opsesija? Odakle vam taj dojam? Da je u pitanju opsesija, vratio bi se u Hrvatsku. Pa on gotovo čitav život živi ovdje." U gradu Manhattanu. Novac služi da kupiš stan dovoljno velik kako bi sakrio noćni plač na jeziku što ga susjedi ne bi znali identificirati, sve kad bi ga i čuli. Oni nisu poliglota kao Kara ben Nemzi, koji poznaje i jezik Balkana. "Čiti ker, verujem ti si slep", ljutito je odrezao Kara ben Nemzi balkanskom hajduku. Bila je to prva rečenica koju je, u mom iskustvu literature, netko izgovorio na jeziku koji sigurno nije hrvatski, nije niti srpski,

ali je jezik Balkana.

Nakon starčeve smrti obitelj će vratiti njegovo tijelo tamo gdje ono pripada. Stari emigrant želi biti pokopan na groblju koje, međutim, više ne postoji. Nije na meni da ga na to podsjetim. Starac mi govori: "Dođite mi opet, vi ste divni."

Kara ben Nemzi ima ambivalentan odnos prema Balkanu. Grozni su mu ti divlji hajduci po balkanskim gudurama, a njihovo kvintesencijalno divljaštvo ga fascinira. Čim se dokopa granica Austrijskog carstva, mašta Karla Maya presušuje i pustolova Kara ben Nemzija, u svega nekoliko redaka, požuruje kući u Njemačku. Čime bi se mogao pozabaviti Kara ben Nemzi u Hrvatskoj, osim, možda, izvedenicom austrijske činovničke pedanterije, koju je u čišćem obliku ionako imao kod kuće, u Njemačkoj. Stari emigrant ispituje me znam li napamet Danteovu tercinu iz 31. pjevanja "Raja", o hodočasniku *qual e colui che forse di Croazia viene (a veder la Veronica nostra)*. *Forse*, možda dolazi iz Hrvatske, *forse*, nije sigurno.

Sjedim na klupi u Central parku. Ona prilazi i sjeda pored mene, traži tri dolara, ima AIDS, crna je i mojih je godina. Ili možda nešto od toga nije istina, a ja možda dolazim iz Hrvatske. Ona za takvo što, Hrvatska, nikada nije čula. Nikad čula za zemlju, za ljude, za jezik, za rat, za Dubrovnik, Vukovar, u njenom svijetu moj život ne postoji. Olakšanje da negdje ne postojim, to vrijedi tri dolara bez takse, priuštiti ću si to, to je dobra prilika.

"Čiti ker, verujem ti si slep". Nešto nije u redu s tom rečenicom, naši rječnici ne poznaju taj idiom, gramatički zastrašujuće nepravilna, zato je smiješna, a njen smisao bježi. Svejedno, ima nešto vulgarnog u njoj, pa se razabire da je u pitanju uvreda. Stilska začudnost još je i u tome da jedan džentlmen bira izrazito koloriran, slabo raširen dijalekt iz najzabačenijeg dijela bivše Jugoslavije, pretpostavljam negdje uz bugarsku granicu, da bi na njemu Evropa po prvi put, mucajući, psujući, misleći da zna što govori, progovorila balkanski. Poslije je Evropa Balkan spominjala, kao recentno, John le Carré u "Perfect Spy": "Balkansko bezakonje"... ili "Miris Balkana osjetio sam kad sam ušao u treći razred vlaka." Slučajno, taj čovjek piše literaturu u kojoj uživam. Maštala sam da ga posjetim na Cornwallu, na obali ozbiljnog, anglosaksonskog mora. On bi otvorio vrata svoje viktorijanske kuće, visok muškarac u kaputiću od tvida, čelično plavih očiju, ne bih ni zamijetila koliko je stariji od mene. Otvorio bi vrata, a na pragu bi stajala Miss Croatia, možda malo presitna, ali sjajila bi u svojim talijanskim cipelama, jednostavnoj Agnes B. haljinici, pristale Gucci torbice u ruci, noseći mnoge poklone: znatiželju, otvorenost, ozbiljnost, ustreptalost od očekivanja, ipak malo skepse, pretencioznost i odlučnu patetiku, u čemu bi mu bilo dopušteno naći

nešto dirljivo. Muškarci obično vole pomalo smiješne žene. Kako bih mu ja mirisala? Na moj Chanel? Na ženu od trideset tri? A kad bih mu se svidjela, bi li mu kroz glavu prošla misao, citat iz njegove knjige: ono "balkansko bezakonje".

* * *

"Vi se smjestite na stražnje sjedalo u kolima, a mi ćemo sjesti naprijed, jer mi izgledamo kao stranci, lakše ćemo proći pored vojnih kontrola," kažu mi dvojica finskih novinara s kojima sam kao prevodilac putovala u Sarajevo pod opsadom. Pravim se da je to što su rekli nešto normalno, tonem na zadnje sjedalo, na svoje mjesto. Stranci su otvorili oba prednja prozora, dišu planinski vjetar Bosne, mirisi su možda isti kao i tamo otkud oni dolaze, planina je planina. Sve drugo imaju krivo. To što su stranci, neće ih spasiti. Granate ne diskriminiraju, smrt raspodjeljuju pravedno i indiferentno. Osim toga meni je svejedno gdje sjedim, samo kad mi ne bi bilo tako hladno. (Njihov pogled me prekorava: To je samo svježiji zrak.) Nema veze. Za sto dolara na dan mogu prijeći preko mnogo toga. Deset dana s njima po sto dolara znači da ću moći platiti sve svoje račune, osim toga, ući ću u Sarajevo, odnijeti lijekove i hranu prijateljima, prenijeti pozdrave, vidjeti kako su. Plus toga, napisat ću reportažu za svoje novine. Oni sa mnom ne razgovaraju, točnije, oni sa mnom razgovaraju kad im nešto zatreba, kad se u nekom selu treba raspitati o pravcu ili o tome gdje se može kupiti benzin. To se radi ovako: spaze prolaznika, fotograf zaustavlja auto, novinar jednom rukom proturi mapu kroz prozor, a drugom opetovano upire prstom u crni kvadratić na šarama mape i ponavlja: Sarajevo? Sarajevo? Sarajevo? Nepravilan izgovor i pogrešna melodija sugeriraju zahtjev za posebnom pažnjom koja se udjeljuje strancima. Ja prevodim odgovor. Poneki prolaznik ponudi da s nama pođe dio puta, da se ne izgubimo. "Puše vam, pa recite im da zatvore jedan prozor." Na raskrižju, oni će mu zahvaliti kutijom Marlboroa. I ja ću dobiti kutiju Marlboroa pri rastanku s njima. Naprijed, oni se dobro zabavljaju, o čemu li samo govore, stalno se smiju. A to, kad mi se obrate, samo napola okrenu glavu i kažu "Eee", malo zastanu, jer treba se sjetiti toga kako se ja zovem. Poniženja će proći, razmišljam otraga, poniženja će proći, jer će se sigurno dogoditi još toliko toga strašnog, nečeg realno strašnog, da ću na ovo zaboraviti. Što me briga kakvi su oni, ovo nije važno, ovo je sitnica, zaboravit ću.

Hrvatska nije Balkan, odnosno, nije čitava Hrvatska Balkan. Ali, kao u Čehovljevoj noveli: čovjeka koji je u kuhinji glasno cmoknuo od oduševljenja ugledavši krasnu dimljenu jesetru, ukućani su opetuzili da je poljubio kuharicu Marfu. Što se on više branio da nije poljubio rumenu Marfu, to su više i žena i gosti u salonu bili uvjereni kako je kriv. Ja

razumijem: ljudi pogledaju na geografsku kartu. Hrvatska nije Balkan? Ali, bila je u bivšoj Jugoslaviji, a bivša Jugoslavija je, kao što svi znaju, Balkan. "Ali ja nisam poljubio kuharicu, nisam poljubio kuharicu" - glavinja Čehovljeva sladokusac oko i gnjavi ljude koji pojma nemaju ni o kuharici, niti o jesetri.

Što se više braniš, to si više kriv. A posebno je odbojno kad se braniš da nešto nisi, a svi znaju da jesi. Obrana je kontraproduktivna. Miss Croatia bila je ne jedanput prijateljski upozorena, na Manhattanu, u razgovoru s Anglosaksoncima čiji glas uvijek ugodno vibrira u donjem timbru, da njene histerične kretnje, ruke što stalno mašu, povišeni glas umjesto argumenta i tome slično, neće pridonijeti razumijevanju i rješavanju problema. To neprestano prazno filozofiranje, ta histerija, taj temperament, nepouzdana koncentracija, ta konstantna uvrijeđenost, pretjerana osjetljivost, to kamćenje pažnje, zahtjev da se sugovornik uživi u tvoju situaciju, zatim odbijanje da bilo tko može shvatiti tu jedinstvenu sudbinu, ta patetika, cinizam - eto, to je Istočna Srednja Evropa i to je, nema sumnje, Balkan.

Croatia, minus deset bodova. Vi ste diskvalificirani.

Ali, za sto dolara na dan, mogu se itekako suzdržati. Govorim samo kad me se pita, kretnje su meke, smješkam se kad stojim kod stola gdje ručaju strani novinari u restoranu najboljeg zagrebačkog hotela i kad me predstavljaju: "A ovo je I., naš prevodilac i vodič. Znae, ona je jedna od najboljih hrvatskih novinara", hvali se čovjek koji me unajmio. "Oh, zaista?", ugodno zavibriraju nečije anglosaksonske glasnice, zamotavši u intonaciju pristojnost, dosadu, i sasvim malo iritacije. Ovdje imamo jednog donekle interesantnog kukca. "Oh, zaista?" komentira osoba nezainteresirana za entomologiju. Onda konobaru: "I had a shrimp cocktail to start with ..." Sjede za stolom za kojim smo prije dvije godine, kad je rat bio samo jedna od malo vjerojatnih projekcija budućnosti, sjedile moja prijateljica i ja, svakoga petka, na ručku i smijale se poput tinejdžerki. Popodnevno sunce i malo vina znalo nas je baš fino utopeliti. Sjećam se da nam je uvijek bilo neugodno pred konobarima zbog tog smijuljenja. "Sjedite, I., s nama". S nama koji smo također čitali le Carréa i Grahama Greena i koji imamo jedinstvenu priliku da proživimo uzbudljivu i stimulativnu avanturu rata, pišući o stvarima života i stvarima smrti. Rat na Balkanu i večera u restoranu hotela, relikta prave Srednje Evrope što je uvijek burkala našu maštu! Za stol britanskoga kluba, gdje se guraju i Amerikanci, za stol gdje sjedi proslavljeni dopisnik iz Srednje Evrope koji je, divim se toj ekspeditivnosti, već napisao knjigu o ratu u mojoj zemlji dok rat još traje. On se nadmeće za mjesto doajena britanskoga kluba u Istočnoj Srednjoj Evropi. Na toj poziciji nastoji istisnuti sta-

ru novinarku, stacioniranu u Beogradu, poznatu po tome da je dok je izvještavala iz Češke, hranila svojeg psića hranom iz Harrodsa što je svaki dan svježija stizala avionom iz Londona. "Nema sumnje, Srbi i Hrvati skočili su u rovove i počeli pucati jedni na druge, zato da na sebe skrenu pažnju", napisao je jedan od njih. No, za stolom nema slobodnih stolaca, a ja ih sigurno neću tražiti po okolnim stolovima. Sto dolara. Sjedite. (Alice, uzmite još čaja, ponudio je Alicu Ludi Klobučar, na ludoj čajanci u Zemlji Čudesa. Vi govorite gluposti, odrezala je Alice, kako da uzmem još čaja, kad ga uopće nisam kušala.) Hvala, nažalost imam neki sastanak, zakasnit ću, bojim se, zakasnit ću, moram ići. Nema veze, zaboravit ću.

Kara ben Nemzi ne postoji. Nikada nije postojao, točnije, on postoji samo u trivijalnoj literaturi, a i tamo sve manje, jer je "Kroz balkanske gudure" skoro zaboravljena knjiga poluzaboravljenog pisca. U stvarnosti, on nikada nije putovao balkanskim gudurama. Kako bi i bio mogao, kad nije postojao. A to znači da nije sretao divlja plemena što se međusobno ubijaju, niti je opsovao divljeg i kukačkog balkanskog psa. Svejedno, blisko je prizvati gospodina ben Nemzija, jer se njegovo ime pretapa i izranja u lik božice Nemezis, one koja se brine za pravednu raspodjelu pravde, kažnjava uobražene i ohole, poništava nezasluženu sreću. Mudri se boje strašne Nemezis jer njena moć kažnjava ljudsku obijest - volju da se slobodno upravlja svojom sudbinom - jer ona je osveta čudorednog poretka Evrope nad Balkanom u plamenu. "Čiti ker, verujem ti si slep." Šuti, nemaš pravo govoriti, kažeš li nešto, ne vjerujem ti jer si pristran. Ja vjerujem u svoj sud o tvojoj sljepoći, ti pseto. Svi ste vi isti, vi na Balkanu, vi divlja plemena, vi što se međusobno ubijate, vama što u pravilnim razmacima dolazi da podivljate i da se ubijate, vi zarobljeni vjekovnom međusobnom mržnjom, vi samo odsustvo civilizacije, vi metaforo vladavine bezakonja, vi lažljivci, u vašim vlakovima smrdi kao i u vašim sabirnim centrima za izbjeglice. Nemate pravo na povijest. Nemate pravo da se pozivate na političke uzroke vašeg rata, jer ste svojim opetovanim, urođenim divljaštvom ispali iz povijesti. Zašto diskutirate s nama o politici, u što nas to želite uvjeriti. Uzroci vašeg glupog, nepotrebnog, istrebljivačkog rata leže u vašoj divljoj prirodi, vašim povampirnim nacionalizmima, vašim minijaturnim nacionalnim državama, shvatite jednom, cijela Hrvatska stane u jednu Warholovu limenku Campbellove juhe. Svi ste vi, osim onih koji su raskomadani, mrtvi i silovani, više ili manje krivi, a i oni bi bili više ili manje krivi da su ostali živi.

U redu, Hrvatska jest žrtva agresije, ali su Hrvati antipatični zato jer stalno dokazuju da su nešto drugo, stalno se guraju u Evropu, na party gdje nisu pozvani, jer je broj uzvanika za stolom davno određen. Hrvatska: all dressed up and nowhere to

go. Nikuda van iz balkanskoga mita.

(Uzmite, Alice, još čaja. Ali kako da ga uzmem još, kad ga dosad nisam ni kušala.)

Kupila sam i pročitala knjigu, tako stoji na ovitku - proslavljenog dopisnika iz Srednje Evrope - o ratu u mojoj zemlji. To je vrlo vrijedna knjiga, to sam si priuštila, to je dobra prilika. Sad mnogo bolje razumijem kako nas vide dok nas gledaju. Sad mi je jasno, koliko je bezuspješna mimikrija, kako objektivne, uravnotežene oči rendgenski probijaju sloj po sloj: moju odjeću, moje misli, moju privatnu priču, pokušaje da nešto dokažem, kako filter propušta samo predrasudu što ju je ustanovio balkanski mit. Balkanska lukavost može prevariti rendgen: želi li se netko izvući iz trećeg razreda vlaka, taj treba samo da kao krunski svjedok potvrdi ispravnost klišeja i s gađenjem začepi nos. Time se krunskog svjedoka što je mudro izbjegao hbris samoartikulacije abolira, a zatvara se krug šutnje.

Autor knjige o ratu u mojoj zemlji i ja smo nekoliko puta bili istodobno, jedan pored drugoga, na istome mjestu. Tako sam ga jednom vidjela u Osijeku. Obraćao se svojim kolegama: Jesi li vidio onog Davora. On je lud. Jesi li vidio Glavaša. On je lud. Isuse, kako su ljudi, baš su ljudi. Oni su stvarno ljudi.

I ja sam na početku rata upoznala Davora, koji tada nije bio lud, a govorio je engleski skoro bez akcenta, zbog čega je bio prava mala lokalna zvijezda, meta stranih novinara. Davorovo razmetanje znanjem engleskog, neobična fizička ljepota tog dvadesettrogodišnjaka, možda zato malo arogantan nastup, *crew cut*, slušalice na ušima u kojima je urlao Iggy Pop - to je bilo antipatično, jer nije srelo slatko iščekivanje stereotipa. Stoga njemu, Davoru, ide na dušu, što nije bio dovoljno prepoznatljiv u klišeju, dovoljno autohton, što nije dovoljno podsjećao na prepoznatljive balkanske slike hajduka, ili barem partizana. U nedostatku te referencijalne slike, priča o obrani zemlje iz usta zanesenog klinca - nije zazvučala autentično. Obratno, izazvala je nelagodu, jer je bila iščitana kao prenavljanje jednog *wog-a*, Istočnjaka koji odustaje od svojih egzotičnih običaja, da bi s nerazumijevanjem imitirao Zapad.

Hrvati se mogu praviti da nisu Balkanci, oni čak mogu i ne znati da su Balkanci, ali rendgenske oči vide bolje: to su sažaljenja vrijedni wogovci, evropske pretenzije, divlje pleme, bijela maska, crni ljudi.

Davor je nemušto pričao o Evropi, Hrvatskoj, o Hrvatskoj u Evropi, i to je bilo zamorno, bilo je banalno. Ali da je bio lud, s time se ne mogu složiti, barem ne tada. I bio je lijep. Skoro da sam bila ponosna kako je bio lijep, kao da je bio moj. Vidjela sam ga i nedavno: sve je baš onako kako su ga usput ogovarali prije dvije godine - lud. Potrošena

veteranska roba, ne vrijedi o njemu trošiti riječi.

Davor je kao i Miss Croatia: ljudi u krizi. Željeli bi ozdraviti, ali ih hendikepiraju realni nedostaci, izmišljeni kompleksi, nagomilane frustracije i neuroze koji proces samorealizacije i samoartikulacije već čine vrlo teškim, a izuzetno teškim u nenormalnoj situaciji kakva je rat. Ipak, oni pokušavaju. Dok pokušavaju, uvijek je pored njih neumoljiva Nemezis, koja ih obeshrabruje, ne da im da ni na tren zaborave koliko su neadekvatni, napominjujući da su ti, realni nedostaci toliko beznadni da se ne mogu nadati poboljšanju i još im k tome pripisuje grijehe koje nemaju. Kara ben Nemzi ne da mi da prođem.

"Hej, dobro smo prošli onu četničku kontrolu. Baš su divlji. Stvarno su divlji. I opasni." - kaže jedan strani novinar.

"Ha, ha" - kaže drugi. "Ubojice" - prvi će.

"Hrvati su bolji." "Da, bolji. Oni su ubojice s manirama, ha, ha." - kaže drugi.

Obojica: "Ha, ha". "Ha, ha".

Sto dolara na dan. Pričajte što hoćete, novci su vaši, ideje su vaše, benzin je vaš, sve je vaše. Nemojte se obazirati na to što sam ja prisutna. Možda i ja kažem ha, ha, tek onako, nema razloga.

U knjizi proslavljenog dopisnika, u indeksu pojmova pod referencom Hrvati, stoji: *Croats, atrocities by, banditry, Borovo Selo incident, emigré community, Hercegovina, mixed marriages, mobilization, nationalism, and Press, and Serbs, splitting up Bosnia, triumphalism.*

Jesam li to ja? Je li to Miss Croatia. Je li to točno. Je li to sve. Što je istina, a u čemu su prsti gada Kara ben Nemzija.

Emigré community. Gdje je starčev dom? Groblje na kojem želi biti pokopan srušeno je prije trideset godina. A slični mojem pokojnom djedu, i svim mojim barbama. Svi stari Dalmatinci izgledaju isto: u mladosti su lijepi i visoki, pred smrt se smanje, uvuku u sebe. Hrane se isključivo govodskim juhama s previše rezanaca ili baškotinima natopljenim u bijeloj kavi i usredotočuju se na to gdje će ih obitelj pokopati. Dom je, po njihovim riječima, navodno tamo "gdje se mi kopamo".

Ova što sjedi do mene na klupi u Central parku nema šanse. Tako crna, tako bolesna, zadovoljna s tri dolara. Govori divno, bez akcenta. Kaže mi "honey", odakle si, honey? Kod mene doma, tako se ženama obraćaju samo muškarci. OK, to mi se sviđelo u gradu Manhattanu, otoku na drugom kontinentu.

Nisam poljubila kuharicu, nisam poljubila kuharicu.

